

Με τον ορειβατικό καλαμάτας στο Μαίναλο

Ένα αφιέρωμα στον ορειβατικό σύλλογο Καλαμάτας και τις
εξορμήσεις του

Από μια φανατική του βουνού
ΔΩΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Έχω ανέβει σε κορυφές βουνών, πάντα όμως τους καλοκαιρινούς μήνες. Ο Ορειβατικός Σύλλογος Καλαμάτας θα έκανε την περασμένη Κυριακή πεζοπορία στο Μαίναλο, στην περιοχή της κορυφής Αϊντίνη με υψόμετρο 1849 μ.

Είχα στο μυαλό μου να πάω, αλλά από συζητήσεις άκουγα ότι οι συνθήκες στο βουνό αυτό θα ήταν δύσκολες, ήθελαν εμπειρία στο χιόνι και εξοπλισμό. Κάτι που δεν είχα ποτέ δοκιμάσει και δε διέθετα. Κανόνισα να ξενυχτήσω λοιπόν το Σαββατόβραδο μιας και δε θα συμμετείχα στη πεζοπορία.

Την Παρασκευή το βράδυ προς έκπληξη μου, έλαβα ένα τηλεφώνημα από τα γραφεία του Ορειβατικού Συλλόγου, που με καλούσαν να συμμετέχω στην πεζοπορία και θα μου έδινε ο σύλλογος τον απαραίτητο εξοπλισμό, αν χρειαζόταν.

Δέχτηκα χωρίς σκέψη. Ήθελα να δοκιμάσω τις αντοχές μου μα και να γνωρίσω έναν τόπο που δεν είχα ξαναπάει.

Ξενυχτισμένη, την Κυριακή το πρωί ετοιμάστηκα. Με μια γερή δόση καφέ, επιβιβάστηκα στο μικρό λεωφορείο του συλλόγου, που θα μας πήγαινε στο σημείο εκκίνησης της πεζοπορίας. Τα συναισθήματα ανάμεικτα. Μια σκέψη είχα συνεχώς στο μυαλό μου. Θα τα καταφέρω; Όμως τα πειράγματα των συνοδοιπόρων στο λεωφορείο με χαλάρωναν.

Φτάσαμε στο σημείο εκκίνησης και ετοιμαστήκαμε για την πεζοπορία. Έλαβα τον εξοπλισμό που δεν είχα και ξεκινήσαμε από τα 1050 μέτρα υψόμετρο. Η πορεία μέσα από το ελατόδασος,

όμορφη, ανοδική. Κάποια μικρά αγριολούλουδα είχαν κάνει την εμφάνιση τους. Χιόνι πουθενά. Μόνο σταγόνες έπεφταν από το χιόνι που είχαν κρατήσει τα έλατα στα κλαδιά τους.

Η ομάδα είχε συνοχή. Απολάμβανα τη φύση. Κάπου εμφανίστηκαν μερικές κηλίδες από χιόνι.

Τίποτα δεν προμήνυε για μένα το τι θα συναντούσαμε αργότερα. Το μονοπάτι συνεχιζόταν με χρώματα άσπρα καφέ, πράσινα και πάλι άσπρα, ώσπου όλα άσπρα. Λευκό τοπίο αποτυπωμένο μέχρι εκεί που έφτανε το μάτι. Το μόνο που ξεχωρίζει στο λευκό χαλί κάποια έλατα φορτωμένα με χιόνι, σαν πράσινες μικρές κηλίδες. Δέος με πλημμύρισε και η φωνή από μέσα μου «θα τα καταφέρεις;»...

Φωνές χαράς από εκείνους που δεν είχαν πατήσει φέτος χιόνι. Ευθουσιασμός από όλους. Συνεχίσαμε να περπατάμε και ας μας κύκλωνε η ομίχλη και ας είχε αρχίσει να χιονίζει. Έπρεπε να φτάσουμε στον προορισμό μας, στην κορυφή Αϊντίνη. Ο ένας πίσω από τον άλλο τα πόδια μας βούλιαζαν μέσα στο χιόνι. Συνεχίζαμε στην απανεμιά να βαδίζουμε πάνω στις πατημασιές του μπροστινού μας. Φτάνοντας στον προορισμό μας στα 1849μ. συναντήσαμε τον αέρα. Ελαφρύ μαστίγωμα στο πρόσωπό μας. Το κρύο το ένιωθα στα ακροδάχτυλα μου. Η ομίχλη δε μας άφησε να δούμε τη θέα. Τη φωτογραφίσαμε μαζί με τις πολύχρωμες φιγούρες μας.

Δε μείναμε πολύ εκεί. Έπρεπε να πάρουμε το δρόμο του γυρισμού. Τότε ένιωσα παιδί και όχι μόνο εγώ. Άτακτη αποχώρηση με τσουλήθρα στο χιόνι και ηθελημένες πτώσεις. Τα περισσότερα μπατόν χωρίς χρήση. Βούλιαζα και εγώ στο αφράτο χιόνι. Φωτογραφιζόμαστε για να κρατήσουμε ζωντανή στη μνήμη μας τη στιγμή, μη μας την πάρει η λήθη. Φωτογραφίζαμε τις ομορφιές της φύσης. Φωτογραφίζανε τα μάτια μου και κατέγραφαν την εικόνα στο μυαλό μου για να διατηρηθεί η μαγεία ανέπαφη.

Το λευκό τοπίο κάποια στιγμή έσβησε από τα μάτια μας, οι νιφάδες όμως μας συντρόφευαν μέχρι να πάρουν τη θέση τους οι σταγόνες της βροχής. Το «ταξίδι» είχε τελειώσει.

Αλλάξαμε ρούχα και απολάυσαμε στο γυρισμό, ζεστό ρόφημα σε ένα όμορφο περιβάλλον, που βρισκόταν στο δρόμο μας με τους χαρούμενους συνοδοιπόρους μου. Μια μοναδική εμπειρία για μένα είχε τελειώσει. Όσο για το ερώτημα που είχα στο μυαλό μου, η απάντηση είχε πραγματοποιηθεί. Ναι τα κατάφερα!

Τι σήμαινε για μένα το Μαίναλο εκείνη την Κυριακή;
Μαγεία... Αϊντίνης... Ι849... Νάκαρα... Άγρια φύση... Λευκό... Ορειβατικός
Καλαμάτας.